

Skovshoved Kirkes nye præst

Sognets nye præst Marianne Telling blev indsat ved en gudstjeneste den 8. november. I den anledning har sognets "gamle" præst Helle Møller Jensen bedt hende fortælle lidt om sig selv.

Hvad er din baggrund? Hvor er du opvokset?

Jeg er opvokset i Dyssegårdskvarteret i en kernefamilie. En kernefamilie, der som så mange andre gik i stykker, da jeg var en 15-16 år. Men på trods af dette, vil jeg sige jeg har haft en god og tryk opvækst. Jeg er barn af 70'ernes opdragelsessyn, hvor man lod mange valg være op til barnet selv. Og da mine forældre ikke havde noget forhold til folkekirken, blev jeg ikke døbt som barn. Kun min farmor, på Mors, udtrykte et forhold til Gud og kirken. Mine forældre gik op i at være gode med-mennesker, og havde et engageret syn på verden og mange forskellige venner.

Hvorfor valgte du at læse teologi?

Da jeg blev student, vidste jeg ærlig talt ikke hvad jeg skulle lave her i livet. Studietiden på Aurehøj gymnasium var en blandet fornøjelse af

mange grunde. Jeg havde valgt den klassisk-sproglige linje og var også glad for at lære om græsk kultur og latin. Men jeg må indrømme, at jeg ikke var en særlig aktiv studerende, i den periode. Der var vist andre ting der fyldte mere i mit liv. Så sprang jeg ud i voksenlivet, flyttede til Vesterbro og arbejdede på en jazz-klub. Meget lærerigt. Derefter blev jeg ansat på en institution for voksne handicappede, i Buddinge, hvor jeg hurtigt fik stort ansvar og mange opgaver. Med

tiden opstod der en søgen i mig, en længsel efter fordybelse, efter lærdom og virkelig tyngde i mit liv.

Retningen var lagt, og jeg søgte ind på teologi på Københavns Universitet.

Begyndelsen på studiet i Købmagergade, i september 1995 blev et sandt vendepunkt for mig. Jeg befandt mig som en fisk i vandet, læste og studerede og syntes at alle fag var fantastisk spændende. For første gang oplevede jeg virkelig at være god til noget, og virkelig at brænde for noget. Et valg der var mit eget, der førte mig steder hen, i litteratur og tanke, som jeg kun havde anet fandtes.

Sideløbende med de teoretiske studier blev jeg en flittig kirkegænger. I København er der jo et væld af kirker og prædikanter at vælge imellem og jeg cyklede rundt mellem især Skt. Johannes kirke, Hellig Kors kirke, Skt. Thomas og Vor frue kirke. Skt. Johannes kirke har jeg et særligt forhold til, da jeg også sad i menighedsråd der, og er viet der og mine børn er døbt i kirken.

For mig hænger tro og viden sammen. Således forstået at jo mere jeg vidste og lærte om kirkens historie, dogmatikken og salmedigterne, jo større og rigere synes også troens univers at blive.

Dit første embede var på Færøerne. Hvorfor det?

Jeg læste meget koncentreret og effektivt på teologi, og efter pastoralseminariet var jeg klar til at søge embede i sommeren 2000. På det tidspunkt havde jeg tre små børn, og en mand der ønskede at arbejde som organist, og vi ville gerne ud på landet. Det kom vi så sandelig også. Nemlig helt til Suderø, Færøernes sydligste ø. Det var et stort spring, men vi var begge indstillet på at flytte, og børnene var i en alder hvor det var nemt at tage dem med. Så egentlig var det ikke så svært at beslutte mig, da der opstod den mulighed.

I bakspejlet kan jeg se rigtig god mening med at jeg skulle være præst på Færøerne, i de 1½ år jeg var der. For der lærte jeg virkelig noget af alt det, jeg ikke havde lært i barndommen. I et samfund hvor kristendommen gennemtrænger alle forhold. I et samfund hvor man beder bordbøn, synger salmer med største selvfølgelighed og hvor præsten stadig bliver mødt som en autoritetsperson. Jeg er taknemmelig for tiden på Færøerne, og for mødet med mennesker der. De lærte mig at være præst, eller bedre - fremkaldte præsten i mig. Den præst der hele tiden havde været der, men ikke var blevet sig så bevidst endnu.

Det blev tid for os som familie, til at vende hjem til Danmark. Jeg fik embede i Jylland, i Tårup-Kvols og Vestervang sogne. Det var en sammensat stilling med to små landkirker og præstegård på landet. Og en travl bykirke med mange ansatte og frivillige. Ved siden af alt dette var jeg også præst i Viborg Arrest.

Jeg har altid været glad for at være landsbypræst. At være med i sognets liv, og lære folk at kende på mange forskellige måder. Det var en smuk egn, og der var et aktivt landsbymiljø hvor mange forskellige mennesker kunne trives. Her etablerede vi den helt store præstegårdsidyl med sang-aftner og skærtorsdagsmiddag i stuen, og med grøntsager, får, høns, katte og hele molevitten.

Hvad anser du for en præsts vigtigste opgave og hvordan prioriterer du de øvrige?

Som luthersk præst er jeg overbevist om at vi alle har lige adgang til Gud. Vi kan alle tale til Gud, direkte, uden mellemmand. Man behøver ingen præst for at tale med Gud. Men fordi vi ikke kan være lige gode til alting

alle sammen, er det praktisk med nogen, der har det som livsgerning at fordybe sig i den kristne tro, og hele tiden søge at blive bedre til at udlægge hvilken betydning Gud og Jesus Kristus har for os i dag. Så den vigtigste opgave som præst mener jeg er at holde gudstjenester og kirkelige handlinger. Det er i kirkerummet vi formidler og konkretiserer hvad troen betyder. Men der er ikke meget ved at holde gudstjenester, hvis ikke der kommer nogen mennesker, eller hvis ingen forstår noget af det der foregår. Derfor må præsten også undervise og mødes med mennesker på forskellig vis. Så hverdagen og højtiden bindes sammen i et levende fællesskab. Et fællesskab hvor vi ikke skal være ens eller mene det samme, men et fællesskab der peger ud fra os alle sammen, hen på det der er større end os. I Skovshoved kirke symboliseret ved det mindste: det lille Kristusbarn i krybben, på altertavlen.

Hvordan opfatter du folkekirkenes øjeblikkelige situation?

Jeg er af den overbevisning, at vi lever i en gunstig tid for folkekirken. På trods af kriserøster om faldende medlemskab og andre religioners indtog, så har der sjældent været så meget fokus på kirken og dens budskab som i disse år. Religion er blevet "hot stuf" og har bredt sig ud over spalterne i Kristeligt Dagblad, til hele mediefladen. Det betyder ikke nødvendigvis at flere mennesker bruger kirken søndag formiddag, eller at flere mennesker ved ret meget om kirkens historie eller dogmer. Men fænomener som natkirker, lystænding, Kristuskrans, pilgrimsvandring, retræter og ikonmaleri, dans og sang taler deres eget sprog, og vidner om en interesse for kristendommen. Ikke alt hvad man finder på, holder for en nærmere undersøgelse, men uden eksperimenter og vildskud er det vanskeligt at finde nye veje frem. Derfor mener jeg, vi i kirken skal se med en vis overbærenhed på forskellige kirkers eksperimenter. Vi skal turde diskutere teologi, og tale om hvordan vi bedst kommunikerer troens budskab. Og jeg mener vi skal tage denne søgen, denne spørgen efter mening og længsel efter ritualer og tros-praksis alvorligt. Jeg tror kirken skal brede sit budskab ud, eksperimenter med formerne, gribe tilbage til andre tiders praksis for at se om der er noget der lader sig bruge og reinterpretere til vores tid. Vi skal være modige og søge dialog med mennesker der kommer til kirken med utraditionelle vinkler. Kirkens budskab er så godt og så stort at vi sagtens kan bruge flere former, flere udtryk, flere sanser til at kommunikere med. Tag ikke fejl: Jeg mener at folkekirken højmesse søndag formiddag er en grundsten i kirkens liv. Ved siden af højmessens er der så rig plads til andre former for gudstjenester, hvor budskabet bliver rammet ind på andre måder.

Du har skrevet en masters afhandling i konfliktløsning. Hvordan kom den interesse til dig? Og kan du bruge konfliktmægling i dit daglige arbejde som præst?

Fortsættes side 2

Foto: Caroline Fotostudio.

Noget der har gjort min vej bredere, både som præst og som menneske, er den Master i Konfliktmægling jeg afsluttede i januar 2009. Under det Juridiske fakultet i København har to ildsjæle: Vibeke Vindeløv og Lin Adrian skabt den bedste uddannelse som konfliktmægler, der findes i landet, ja i hele verden. I selskab med andre engagerede mennesker fra vidt forskellige faggrupper, blev vi udfordret af undervisere fra hele verden. Det var to år der gjorde mig klogere på såvel min egen person, som på konflikters natur hvad enten det gælder konflikter mellem naboer, kollegaer og ægtefæller eller krige mellem lande og nationer.

Den direkte årsag til at jeg valgte denne ekstra uddannelse, var mit arbejde som arrestuspræst. I Viborg Arrest talte jeg med mange forskellige mennesker i krise. Mennesker der havde gjort forfærdelige ting, og virkelig havde tunge byrder at bære. Men straffen for deres handlinger stod sjældent i forhold til det de havde gjort, fordi straffen udelukkende bliver udregnet i tid. En forbrydelse "koster" så og så lang tid i fængsel. Men hvad med skylden? Hvad med muligheden for at gøre noget godt igen? Og hvad

med offeret? Straffen tager ikke højde for offerets behov for genoprejsning, og da slet ikke for parternes eventuelle ønske om forsoning. Da jeg fik kendskab til uddannelsen som konfliktmægler, var jeg ikke i tvivl om at det var den vej jeg skulle gå.

Min afsluttende masterafhandling hedder: Skammens rolle for konfliktforløsning. Jeg skrev den sammen med en medstuderende, Bernt Møst Lien, der arbejder med ændringsledelse ved det norske rigshospital. Vi undersøgte begrebet Skam, som slet ikke er forsvundet fra vores moderne hverdag, hvis nogen skulle tro det. Det vil jeg gerne fortælle mere om en anden gang.

Jeg ser gode muligheder for at bruge denne ekstra kompetence i præstegerningen. Det er en gammel tradition at bruge præsten som mægler. Og denne mulighed vil jeg gerne vække til live igen. Det kan være mellem ægtefolk, skilte forældre, mellem forældre og børn, mellem naboer m.fl. I kirken har vi sproget til at rumme anklager, fortvivlelse, skyld, skam og bitterhed. Og vi har sproget til at udtrykke tilgivelsens mulighed og håbet om forsoning.

Foto: Caroline Fotostudio.

I forlængelse heraf anser jeg skriftemålet for et overset aspekt af troens praksis. Skriftemålet, hvor præst og konfident kan tale om skyld og skam, om bristede forhåbninger og skuffelser, på grundlag af troen på Guds tilgivelse, er noget jeg gerne vil arbejde videre med. Hvordan giver vi skriftemålet en renaissance? For jeg tror ikke behovet for skriftemål er mindre, men formen og sproget kan måske virke fremmed på mennesker, der ikke er så rodfæstede i kirkens tradition. Jeg vil gerne brede kendskabet til skriftemålet ud, som en mulighed for alle, der har noget på hjerte.

Du har således været præst i et arresthus ved siden af at være sognepræst. Hvad har du lært som du ellers ikke ville have lært?

Jeg var glad for at være arrestuspræst. I arresten havde jeg det privilegium at kunne tilbyde min tid og opmærksomhed til mennesker, der i den grad var under pres. I samtale med præsten blev tiden en anden, deres egen. Vi kunne tale om alt det, der betød noget for de indsatte, for de kunne stole på min tavshedspligt, og min mangel på magt i forhold til deres situation, gav os frihed til virkelig at samtale. I arresten er der ikke så meget udenomssnak, og ingen miner der skal opretholdes. For alt er jo allerede taget fra dem. Jeg har lært meget af de indsatte, om tålmodighed og om bøn. Og sandelig også om hvor fatalt det kan gå, når vi ikke overholder bestemte grænser i livet. Men det var dog vanskeligt nogen gange at rumme de forskellige arbejdsområder, som landsbypræst, bypræst og arrestuspræst.

Hvorfor søgte du Skovshoved?

Altting har sin tid. Og nu blev det tiden for mig til at gøre noget andet.

Ved at søge nyt embede, i Skovshoved kirke, får jeg foræret muligheden for at fordybe mig på ny i teologiens verden, og være præst med alt hvad det indebærer af gudstjenester, kirkelige handlinger, samtaler, undervisning og møder af forskellig art. Jeg glæder mig meget til at lære Skovshoveds beboere at kende, og jeg håber vi kan få mange gode timer sammen.

Jeg glæder mig således til at kunne koncentrere mig om én kirke, nemlig Skovshoved kirke. Jeg kan allerede fornemme, at der bliver en anden samling over mit arbejde, ved at være centeret omkring én kirke. Det bliver her, i Skovshoved, at jeg bor og virker, det bliver her mine børn skal gå i skole, og her jeg stille og roligt vil komme til at lære mennesker at kende. Jeg skal ikke sige meget klogt om Skovshoved kirke endnu, men jeg vil lægge mange kræfter og energi i præstegerningen. Jeg vil bestræbe mig på både at være tro mod stedets traditioner og tilføje det jeg kan, som præst og person. Jeg ønsker at kirken skal være åben for alle, at vi skal kunne tilbyde forskellige former for gudstjenester, koncerter og andre anledninger til at mødes. Jeg vil gerne kontaktes. Jeres præst kan bruges til mange ting, - foruden gudstjenesterne og de kirkelige handlinger, - som sjælesørger, samtalepartner og trosvejleder. Det gode ved præsten er, at jeg har absolut tavshedspligt, - ingen ventetid og intet honorar.

Tak for den gode modtagelse ved indsættelsen søndag den 8. november. Det var en fornøjelse at mærke den lydhørhed, der var i kirken. Og jeg glæder mig til at tage fat på al arbejdet. Så - tak for valget, tak for velkomsten og lad os sammen arbejde på at skabe de allerbedste rammer for kirkens liv, lige her i Skovshoved kirke og sogn.

Marianne Telling

Foto: Caroline Fotostudio.

Lignelsen om den gældbundne tjener

Evangeliet til 22.søndag efter trinitatis.

v21 Da kom Peter til ham og spurgte: »Herre, hvor mange gange skal jeg tilgive min broder, når han forsynder sig imod mig? Op til syv gange?« v22 Jesus svarede ham: »Jeg siger dig, ikke op til syv gange, men op til syvoghalvfjerds gange.

v23 Derfor: Himmeriget ligner en konge, der ville gøre regnskab med sine tjenere. v24 Da han begyndte på regnskaberne, blev en, der skyldte ti tusind talenter, ført frem for ham. v25 Da han ikke havde noget at betale med, befalede hans herre, at han og hans kone og børn og alt, hvad han ejede, skulle sælges og gælden betales. v26 Men tjeneren kastede sig ned for ham og bad: Hav tålmodighed med mig, så skal jeg betale dig det alt sammen. v27 Så fik den tjeners herre medynk med ham og lod ham gå og eftergav ham gælden. v28 Men da den tjener gik ud, traf han en af sine medtjenere, som skyldte ham hundrede denarer. Og han greb ham i struben og sagde: Betal, hvad du skylder! v29 Hans medtjener kastede sig ned for ham og bad: Hav tålmodighed med mig, så skal jeg betale dig. v30 Det ville han ikke, men gik hen og lod ham kaste i fængsel, indtil han fik betalt, hvad han skyldte. v31 Da hans medtjenere nu så, hvad der var sket, blev de meget bedrøvede og gik hen og forklarede deres herre alt, hvad der var sket. v32 Da kaldte hans herre ham for sig og sagde: Du onde tjener, al den gæld eftergav jeg dig, da du bad mig om det. v33 Burde du så ikke også forbarme dig over din medtjener, ligesom jeg forbarmede mig over dig? v34 Og hans herre blev vred og overlod ham til bødlerne, indtil han fik betalt alt, hvad han skyldte. v35 Sådan vil også min himmelske fader gøre med hver eneste af jer, der ikke af hjertet tilgiver sin broder.«

Prædiken ved indsættelsesgudstjenesten søndag den 8.november 2009

22.søndag efter trinitatis

"Hvis du Herre, vogtede på skyld, hvem kunne da bestå?"

Nogen gange er Jesu lignelser så krystallklare, så tydelige i deres sprog at jeg tror alle ser pointen. Ja, nogen gange fortæller Jesus så enkelt at jeg uvilkårligt må spørge om ikke der findes en brod et sted. Er der mon noget jeg overser, hvis jeg nu tror det er så enkelt. Det kan være, og det må vi komme tilbage til.

Peter kommer til Jesus for at spørge om råd. Han spørger ikke om der må være en grænse for vores tilgivelse. Det går Peter ud fra som en selvfølge, han er nemlig ligeså meget menneske som os alle sammen. Peter vil bare gerne have et mål han kan forholde sig til. Et tilgivelsesklippe kort han kan holde øje med, - når hans ven har opbrugt klippepene, så må det være slup med Peters tolerance og overbærenhed. Det kan vi da genkende. Det er så moderne med klippe kort. Hvis vi kan få klip i kørekortet når vi kører for stærkt, så kan vi vel også få klip i kærlighedskortet når vi dummer os. Eller hvad?

Det synes Peter i hvert fald. Vores mænstermenneske, disciplen Peter, den første disc. Jesus valgte til sin livs-

dring, og den der får betroet mest. Mest tillid, mest viden, men da det hele brænder på for Jesus langfredag, er Peter sørgeligt nok, eller bare meget menneskeligt, den der ikke skal vove noget. Han undsiger sin herre og mester, af frygt.. for sit eget liv.

Men Peter kommer i dag til Jesus for at bringe orden i sin verdensforståelse. Herre, jeg ved jo du er et godt menneske og virkelig synes vi skal være gode og tilgivende overfor hinanden,- så hvor mange gange Herre, synes du det vil være rimeligt at jeg skal tilgive min bror, mit medmenneske, min nærmeste, når han gør noget galt overfor mig? 7 gange? Spørger Peter.

Mon ikke han allerede har lagt til der? Lagt flere gange på end han lige umiddelbart selv synes. 7 gange,- det da noget, en tilgivelse til hver af ugens dage, det er da smukt..

Peter, Peter du har endnu engang misforstået din Herre og mester. Endnu engang må du opleve at blive sat på plads.

Ikke 7 gange, men op til 77 gange! Svarer Jesus og river Peter ud af hans millimeterverden. 77! Hvad er det for et tal? Ja, i den bibelske sammenhæng da knytter Jesus tråd helt tilbage til Kains efterkommer, Lemek, der sværger at hævne sig 77 gange for en uret. Hvor Lemek råbte på ubegrænset hævn og gengæld, taler Jesus om ubegrænset barmhjertighed og tilgivelse. Jesus kunne ligeså godt have sagt 777 eller 7777

gange. For det er det, han mener. Glem antallet og tilgiv dit medmenneske når han står overfor dig, Peter!

Og da Peter står der med åben mund og skuffelsen malet i ansigtet fortæller Jesus ham en historie.

Nu skal du høre:

Himmerriget ligner.. en konge.. der ville gøre regnskab med sine tjenere

Og så får vi fortællingen om den heldige tjener, der er gældsats til helt op over begge ører. Umuligt for ham nogen sinde at kunne betale tilbage.

Og kongen,- ja han eftergiver gælden. Ikke nogen betalingsordning, ikke nogen gældsaner, men kvit og frit - slår han en streg over al gælden.

Så tjeneren kan begynde på en frisk.

Vi hører ikke om den fattige tjeners reaktion, men han må da have været glad og lettet da han gik derfra. Lige indtil han møder sin nabo, sin medtjener. Da skyller den retfærdiges harme ind over ham. Han griber ham i struben og råber: Betal hvad du skylder!

En lille klatgæld såmænd, men ret skal være ret og man kan ikke bare lade sådan en uregelmæssighed, sådan en uretfærdighed gå sig forbi.

Og for at Peter ikke skal være i tvivl, fortsætter Jesus med den sørgelige slutning: og kongen tog den nylig frisatte tjener og satte ham i fængsel indtil han fik betalt alt hvad han skyldte.

Som to sider af samme mønt, så uløseligt forbundet var tjenerens frihed med hans vilje til også at ville eftergive, tilgive, til medtjener.

Så ufri som nogen sinde blev han, da han ikke ville sætte sin medtjener fri.

Som en bjælke i forhold til en splint var de to's gæld.

Jesus skildrer her en ganske menneskelig grunderfaring. En grundforordning til alle mennesker. Hvis ikke vi på den ene eller anden måde møder andre med gavmild og overbærenhed, så får vi heller ikke gavn af den selv. Vi kan ikke sidde på hænderne og så tro vi selv kan modtage ret meget. Og det vi giver ud, det kommer tilbage.

Det kan vi sige os selv, det kan vi erfare i vores daglige liv med hinanden. Men.. der må være mere. Ellers behøvede vi jo ikke Jesus til at fortælle os det.

Blikket falder på den sidste sætning i dagens evangelium. Efter at kongen har fået smidt den utaknemmelige og hjertekolde tjener i fængsel slutter Jesus med at sige til Peter: "sådan vil også

min himmelske fader gøre med hver eneste af jer, der ikke af hjertet tilgiver sin broder"

Der var brodden! Der var dybden og farligheden i Jesu tilsyneladende indlysende fortælling. "sådan vil også min himmelske fader gøre med hver eneste af jer, der ikke af hjertet tilgiver sin broder"

Hjælp! Af hjertet tilgiver. Kan vi det. Kan vi beordres til at tilgive ikke bare med ord, men også af hjertet, og ikke bare 7 men 77 gange og mere til!

Alt det gode jeg måtte have gjort syner af ingenting overfor dette krav. Alt hvad jeg har forsøgt, blæses omkuld af alle de gange jeg har været vred eller bare gnaven og smålig i hjertet.

På en utrolig måde næsten trækkes jeg tilbage til begyndelsen af fortællingen om kongen og den gældsbundne tjener. Er det ikke os nu, der står der foran kongen? Med hænderne tomme, og skylden hængende som en grim grå stribe efter os af onde tanker, hårde ord eller bare hverdags ligegyldighed..

Er vi anderledes sted end den store skyldner, der måtte bede for sit liv og bare kunne håbe på at hans herre viste barmhjertighed.

"Hvis du, Herre, vogtede på skyld, hvem kunne da bestå?" Sådan lyder dagens intro, dagens introitus fra middelalderen af.

En dyb erkendelse af at nok skal vi, nok kræves vi i verden af vores medmennesker. Nok skal vi gøre alt hvad vi kan, og vi kan faktisk gøre meget. Hver især, hver på vores sted kan vi gøre meget for at gøre bare vores lille plet på jorden til et sted med lidt mere fred, lidt mere menneskelighed og varme. Men når vi står overfor Gud, hvis vi skal lægge vores hjerter frem og virkelig stå ved alt hvad vi er, i al vores forviklethed og umulighed.. så må vi lade hænderne falde og alene håbe på hans barmhjertighed.

Og se!Herren fik medynk med os og lod os gå og eftergav os hele gælden.

Hvad gjorde vi så, da vi kom ud på trappen igen, nyskabte, tilgivne.

Ja, hvad gør vi, når vi om lidt går ud af kirken?

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen!

Formanden træder tilbage

Af Emil Johannes Kestler

Efter 25 år som medlem af menighedsrådet ved Skovshoved kirke, heraf 14 år som formand, har Flemming Friedrichsen med udgangen af dette kirkeår valgt at give ansvaret videre. Skovshoved Avis besøgte Eva og Flemming i deres hjem i Klampenborg på en grå, kold og lidt våd torsdag eftermiddag i november.

Flemming Friedrichsen forlader formandsstolen ved Skovshoved kirkes menighedsråd efter år med stort arbejdspress, spændende udfordringer og mange nye venskaber.

Flemming og hans hustru Eva byder mig velkommen og viser mig ind i deres smukke hjem. Det er møbleret med klassiske danske møbler, hovedsagelig i mahogni og mørkt læder. Eva viser mig haven, som Flemming selv har anlagt; mest beplantet med rhododendron. Det er Flemmings område, kan jeg forstå på hende. Hun viser mig "bjørnen" i deres have: En levende stensulptur af en bjørn udført af kunstneren Mogens Bøgild. Bjørnen er på laksefangst et sted i Canada.

Vi sætter os ved Flemmings skrivebord i stuen med en pragtfuld udsigt til haven.

Eva byder på stempelkaffe og hjemmebak.

Flemming fortæller.

"Det begyndte, da mine to døtre skulle konfirmeres. Indtil da, havde jeg ikke været optaget af kirken, og min familie var ikke religiøs. Men da pigerne skulle deltage i de obligatoriske konfirmandgudstjenester hos Ole Christiansen, følte jeg, at jeg som far måtte foregå dem med et godt eksempel ved at gå i kirke med først den ene og så den anden.

Det blev til mange gudstjenester, og efterhånden blev jeg et så kendt ansigt i kirken, at nogen spurgte, om jeg ville stille op til det kommende valg til menighedsrådet. Jeg synes, at det lød som en spændende og interessant udfordring, og jeg takkede derfor ja. Det var i 1984, så det er nu blevet til 25 år i rådet."

Turbulens

Første gang Flemming var formand, var i en periode på et enkelt år, hvor han afløste Karen Horsten midt i en periode. Senere kom en noget turbulent periode, hvor der var megen diskussion i menigheden og i rådet om nogle ombygninger i kirken bl.a. et nyt gulv og større vinduer. Flemming fortæller:

"Der var en stærk uenighed om disse ombygninger i menigheden. Ole Christiansen stod for en kritisk linie vedrørende ændringerne, og ved det efterfølgende valg kom der et flertal af nye medlemmer i rådet, der delte hans synspunkter.

Efter et par valgperioder fik vi igen dannet en fællesliste til menighedsrådsvalget, og jeg har været formand for menighedsrådet siden 1996."

Du har i din tid som formand været medlem af provstiudvalget i Gentofte provsti. Hvorfor har du syntes, at det var vigtigt også at engagere dig i dette arbejde?

"Da jeg interesserede mig for kirken forhold, tænkte jeg, at det også kunne være interessant at sammenligne med de andre sogne, så vi fik et bredere kendskab til hele området.

Jeg sad der i otte år, og det viste sig som ventet at være meget interessant og ganske arbejdskrævende. Lige så arbejdskrævende som det er at være formand for menighedsrådet."

Menigheden

Skovshoved kirke har en stor og trofast menighed. Hvordan fastholder vi den?

"En kirke har den menighed, som kirkens præster er i stand til at tiltrække.

Vi har i Skovshoved været forvænt med dygtige og flittige præster, som har tiltrukket hver sin meget store menighed. Jeg tænker her især på Ole Christiansen, der var præst ved kirken i mere end 40 år og Johannes H. Christensen, som vi kalder Jonas, der var hos os i mere end 25 år. Også vor kordegn Morten Iversen og kirketjener Pauli Jensen betyder meget for menigheden. Menighedsrådets fornemste opgave er at vælge en ny præst. Rådet skal her forsøge, at vælge den præst, der passer bedst muligt til menigheden, så denne kan fastholdes og helst vokse sig større.

Det er også vigtigt, at formanden og rådets medlemmer er til stede og aktive ved arrangementer i kirken som f.eks. kirkekaffe, således at menigheden kan få dem i tale. Det har rådets medlemmer været meget villige til, ligesom samtlige medlemmer er flittige kirkegængere.

Ved receptionen efter nytårgudstjenesten, som jo efterhånden er blevet en tradition, holder formanden en lille tale og fortæller om rådets arbejde i det forløbne år for på den måde at holde menigheden informeret."

Hvilke områder opfatter du som kerneydelserne i kirken?

"Den væsentligste ydelse, vi har over for menigheden, er naturligvis gudstjenesterne. Vi forsøger at skabe rum for, at de kirkelige handlinger bliver så smukke som muligt. Kirken bliver pyntet flot med blomster. Vi har en fremragende organist Tove Lindgreen og et dygtigt kor på 6 sangere.

Vi bruger derfor relativt meget på vores kirkelige handlinger og gudstjenester, men da vi sparer på andre områder - vi har f.eks. ingen sogne-medhjælper - kan vi godt rumme det i budgettet.

I Skovshoved sogn har vi en meget lang tradition for, at vi overlader det meste af det kirkelige arbejde til præsterne. Vi har ikke noget udvalg, der tager sig af kirkeblad, vi har ikke noget udvalg, der tager sig af at arrangere foredragsaftener, og vi har ikke noget udvalg, der tager sig af at arrangere busture.

Det er alt sammen noget, vore præster udfører, og som jeg mener, de udfører bedre, end menighedsrådet kunne gøre det, fordi præsterne har så mange kontakflader og kender menigheden bedre, end menighedsrådet gør".

Valg af ny præst

I dine år som formand for menighedsrådet har du haft ansvaret for valget af tre nye præster. Hvordan foregår dette arbejde?

"Det begynder med, at man får en opsigelse fra sin præst, og at denne opsigelse godkendes af stiftet. Herefter kan man sætte en annonce i Præsteforeningens blad og i Statstidende.

Foto: Caroline Fotostudio.

Derefter begynder en meget travl periode for især formanden.

Fra stiftet modtager vi efter ansøgningsfristens udløb samtlige ansøgninger. Dem læser jeg nøje igennem og laver herefter en sammenfatning med de vigtigste oplysninger til brug for menighedsrådets medlemmer. Der

er mange mulige ansøgere, som ringer og gerne vil indbydes til en samtale. Denne gang var det omkring halvdele af de 54 ansøgere, vi fik, der ringede. Jeg prioriterer naturligvis mellem ansøgerne, så det endte med, at jeg havde samtaler med 12 hjemme hos mig af ca. en times varighed.

Et kig ind i konfirmandstuen

Rådets medlemmer har mulighed for at foreslå, at der indkaldes flere til samtale, og alle ansøgninger ligger til gennemlæsning for medlemmerne på kordegnens kontor.

Når dette arbejde er tilendebragt, afholdes det orienterende møde, hvor biskoppen og provsten er til stede. Biskoppen gennemgår samtlige ansøgere for menighedsrådet. De har alle været til samtale hos hende. Efter at biskoppen og provsten har forladt mødet, beslutter menighedsrådet, hvem og hvor mange man ønsker indkaldt til prøveprædiken.

I vores sidste ansættelsesforløb inviterede vi fire til prøveprædiken med efterfølgende samtaler med rådet.

Endelig kommer det sidste møde, opstillingsmødet, hvor menighedsrådet efter nøje fastlagte regler vælger sognets nye præst.

Mødet starter med, at provsten gennemgår reglerne, hvorefter han og præsterne forlader mødet.

Herefter skal rådet blive enig om, hvem man vil prioritere som nummer et, og hvem man indstiller som nummer to. Det er nødvendigt at have to indstillinger, idet den først indstillede måske kan have fået andet embede i den forløbne periode.

Herefter er det formandens opgave at ringe til dem, der har været til prøveprædiken og fortælle om resultatet."

Kirkens liv

Kirkens liv er afhængigt af et godt og positivt samarbejde mellem menighedsråd, kirkens ansatte og de ansatte indbyrdes. Hvordan synes du, at dette samarbejde fungerer i Skovshoved?

"Normalt fungerer det fremragende. Alle er indstillet på at få tingene til at forløbe så godt for menigheden som muligt. Hvis der opstår mindre problemer undervejs, er det formandens opgave at prøve på at få dem løst."

På hvilke områder, synes du, at du især har præget arbejdet i Skovshoved sogns menighedsråd?

"Jeg har altid lagt vægt på, at det er formandens og menighedsrådets opgave at støtte vores præster i den udstrækning, det er muligt. At give dem den opbakning vi kan i deres daglige virke og at give dem rum til at udfolde sig inden for vores kirkes rammer med de interesseområder, den enkelte præst nu engang har. Menighedsrådsloftet om at arbejde for at give menigheden gode vilkår koblet sammen med bevidstheden om, at det er offentlige midler, vi bruger, har for mig været en konstant anvisning på, hvad vi skal gøre.

Jeg har måske nok, fordi jeg synes, at det var lettest, påtaget mig mange opgaver selv i stedet for at nedsætte forskellige udvalg til at arbejde med tingene, som det er normalt mange steder.

Jeg har prøvet at have udvalg af forskellige slags, men min erfaring som formand er, at det næsten giver det dobbelte arbejde. Formanden må jo følge med i de forskellige udvalgs arbejde og helst deltage i udvalgenes møder for så igen at høre det hele refereret en gang til på rådsmøderne. I sidste ende er det jo formanden, der har ansvaret, så derfor må han jo følge med i

det hele under alle omstændigheder."

Kan man kalde dig en egenrådig formand?

"Jeg har altid bestræbt mig på til rådets møder at være bedre forberedt end alle andre - undtagen kordegnen, som tænker på alt. Jeg forsøger at have en holdning til de enkelte punkter og at have argumenter for, hvad det er, jeg anbefaler rådet at gøre.

Nogen har kaldt det oplyst enevælde. Man kan have nogle rådgivere rundt omkring sig, men der er jo ingen, der siger, at man behøver at følge dem," siger Flemming Friedrichsen, mens han smiler underfundigt.

Fremtiden

Har du et par gode råd til den nye formand?

"Principielt bør en formand ikke give sin efterfølger råd overhovedet. Jeg har dog antydnet for den nye formand, at jeg fandt det meget hensigtsmæssigt også at være personaleansvarlig, og jeg ved, efter mange møder med formænd også uden for provstiet, at det er meget almindeligt rundt omkring. Det er jo i sidste ende formanden, der har ansvaret, og mange af de problemer, der kan opstå, har med økonomi at gøre, så der skal formanden alligevel træde til. Det er jo også sådan, at de personer, det handler om, formodentlig kender formanden bedre end en eventuelt anden udpeget personaleansvarlig, så derfor kan formanden lige så godt påtage sig denne opgave."

Hvad glæder du dig mest til i "efterformandstiden"?

"Jeg vil gerne understrege, at jeg har været meget glad for at være formand for menighedsrådet i Skovshoved kirke.

Når man har været formand i en periode på fire år, kan man afslå fortsat at være formand, hvis det er det, man ønsker. Men jeg har altid været glad og stolt over at blive valgt år efter år og taknemmelig for den tillid, rådet herved viste mig.

Jeg har været glad for arbejdet, fordi det er spændende, og det giver en masse forskellige kontakter. Det har også givet mig mange venner. Og så har der været mange festlige receptioner og middage, frokoster med de ansatte og med de frivillige kaffedamer, møder i provstiet og hjemme hos de andre formænd samt invitationer til begivenheder i sognet. Dertil kommer landemoder og møder med stift og biskop i Helsingør samt dejlige sommerdage på Nyborg Strand med gode kolleger fra råd og provsti.

Men nu er det tid til at træde tilbage.

Menigheden og rådet kan nok fortjene friske og yngre kræfter med nye tanker og idéer, og det kan til tider, når man har nået min alder på 75 år, være lidt tungt at holde sig øjourn med det hele.

Så nu glæder jeg mig til fred og ro."

Jeg takker for samtalen og forlader Flemming med indtrykket af, at det har den mand fortjent

Med ansættelsen af vores nye præst Marianne Telling er konfirmationsforberedelsen endelig blevet en ugentlig begivenhed. Fra august til slutningen af oktober har konfirmationsforberedelsen været reduceret til hveranden torsdag. Det har ikke været optimalt, men er blevet det muliges kunst godt hjulpet på vej af vores frivillige hjælper Helen Torres.

Som eneunderviser af samtlige konfirmandforløbet har jeg forsøgt mig med en alternativ undervisningsform, som jeg her vil fortælle lidt om. Ved siden af læsningen af Det Ny Testamente og indførelsen i den kirkelige tradition skal konfirmationsundervisningen også invitere de unge mennesker til en samtale om betydningen af det kristne budskab for dem selv. En af måderne at gøre det på er at se på, hvilket Guds billede man i grunden går rundt med. Er det en stor straffende Gud eller er det Gud-mennesket Jesus Kristus, som er barmhjertigheden selv. I konfirmandstuen er ordene om Gud blevet suppleret med visuelle udtryk, kropslige positioneringer og bevægelsesmønstre, ikke vore egne, men croquis-modeller som har været fast inventar. Metoden er inspireret af Søren Kierkegaard. Jeg har tidligere beskrevet, hvordan den kropslige visuelle komplementering af det sagte kan være et godt greb i sjælesorgen, og min erfaring er, at det samme gør sig gældende med konfirmander.

Kierkegaard og kroppen

Kierkegaards kommunikationsmetode, når det handler om at beskrive indre menneskelige konflikter, er præget af en enkelhed, som man ikke umiddelbart tiltror den på andre måder så omstændelige og snørklede teolog. Men sagen er, at når Kierkegaard beskriver indre tankemæssige og følelsesmæssige konflikter, gør han det ved hjælp af kropslige billeder. Kropslige billeder, der er så tydelige, at en detaljeret læsning af Kierkegaards tekster aftegner en skitse af personens omrids, så man i princippet kunne male den. Kierkegaards såkaldt opbyggelige forfatterskab, der tæller de værker, han har underskrevet med eget navn, er nemlig fyldt med beskrivelser af indre sjælelige konflikter, der udtrykkes enkelt og letforståeligt i kropslige billeder. Vi får kendskab til kroppens bevægelser og kroppens positur. Med andre ord: Det indre beskrives ved hjælp af det ydre og kan fremstilles visuelt.

Kroppen som sladrehanke

Kan man stole på sine tanker, på sit intellekt? Ikke altid! Tanker kommer og går. Det kan være svært at holde sammen på dem. I konfirmandstuen er der også mange tanker, der kommer og går. De unge mennesker er i en rivende udvikling, og behovet for at kunne holde sammen på sine tanker er ikke mindre vigtigt i en identitets-sårbar alder. Behovet for at fastholde tanker og erkendelser - og dermed også for at kunne registrere udvikling - er baggrunden for, at jeg interesserer mig for en visuel manifestation. Netop når man beskæftiger sig med "det indre", er det vigtigt at være opmærksom på "det ydre", på kroppen, dens bevægelser og dens positionering.

Men kan kroppen være forudsætning for erkendelse? Sprogfilosoffer har i analyser af sprogets opbygning gjort sig til talsmænd for, at kroppen ikke blot er forudsætning for erkendelse, men kroppen og dens erfaringer er den

grund, hvorpå alle verdens sprog er opbygget. Et eksempel: Det fysiske udtryk for, at et menneske er i kontrol, er at stå oprejst. Oprejst stilling giver maksimal kontrol og overblik. Det hænger fint sammen med, at en følelse af overskud og velvære ofte kommer til udtryk i en sætning som "Jeg er oppe helt i skyerne!" Omvendt er formuleringen: "Jeg er helt nede at vende!" ikke tegn på noget godt.

At spørge, om kroppen kan være forudsætning for erkendelse, er på et sprogligt abstrakt plan sandt nok og interessant nok, men i konfirmandundervisning, hvor enkelhed er en dyd, må spørgsmålet om, hvorvidt kroppen kan være forudsætning for erkendelse, besvares på en anden måde. Nemlig som spørgsmålet: Er kroppen den sladrehanke, der siger alt det, vi ikke vil være ved?

Det er vigtigt at fastslå, at når jeg i det følgende taler om kroppens sprog, er det ikke ud fra en vulgær psykologisk betragtning om, at man kan læse, hvordan en person har det, ved at se på, hvordan kroppen er positioneret, f.eks. at korslagte ben skulle være et tegn på en lukket person, og en ret ryg være ensbetydende med et godt selvværd. Kroppens sprog som forudsætning for erkendelse handler i denne sammenhæng om, hvordan man ser sig selv i forhold til noget andet.

Hvordan ser man sig selv i forhold til sin Gud?

Kropslige beskrivelser i forhold til noget andet end én selv involverer to kroppe. Croquis-dukkerne giver mulighed for at beskrive kroppenes positionering, afstand og vendthed i forhold til hinanden, sådan som man selv ser dem (ikke nødvendigvis sådan som de er). Det vil sige at croquis-dukkerne også giver en mulighed for at vise, hvordan man ville ønske situationen var. På denne måde får konfirmanderne mulighed for at tænke over deres eget Gudsforhold, og den faktuelle viden, som konfirmandundervisningen også indeholder, modsvares af overvejelser om kristendommens betydning hos den enkelte konfirmand.

Konfirmationsundervisningen er heretter tilrettelagt sådan, at de, der skal konfirmeres den 13. maj, skal konfirmeres af Marianne Telling, og de, der skal konfirmeres den 30. april og den 2. maj, skal konfirmeres af undertegnede. Vi glæder os begge til at lære konfirmanderne bedre at kende.

SKOVSHOVED-SAMTALER

I det kommende forår har vi bedt 2 Skovshovedborgere dele deres viden og erfaring med os. Det sker i dialog med en kompetent samtalepartner med en anden faglig vinkel. Emnerne bliver "Hvad sker der i Afghanistan" og "Hvad vil det sige at være et ordentligt menneske."

Aftenmøde tirsdag den 9. februar 2010 kl. 19.30:

Om at være et ordentligt menneske

Journalist og kommunikationsrådgiver Marie Kraul fra Skovshoved i samtale med historiker Henrik Jensen om, hvad der er vigtigt at give videre til næste generation og hvordan.

I Henrik Jensens nyeste bog "Det ordentlige menneske" fremhæver han ordentlighed som en næsten glem, men meget vigtig værdi. Han skriver: "Det ordentlige menneske er bevidst om oppe og nede, bevidst om egne begrænsninger og om et skæbnefællesskab mellem leven-

de, ufødte og døde, det er næstekærligt, velopdraget, rodfæstet, patriotisk, indrestyret, lokalt, snarere end globalt, godt træt af meningsmålinger, latterlig lovgivning, terapeuter, maskiner.

Det ordentlige menneske er sådan et, som ikke bare opfører sig pænt og imødekommende over for andre, men på mærkværdig vis er i stand til at se tingene også fra andres synsvinkel og forholde sig til sig selv med en vis distance. Det ser sig selv i forhold til pligten, ikke bare rettighederne, og formår at trække grænser for sig selv, men også for andre. Det stiller krav, også til andre.

Det ordentlige menneske giver sit eget liv værdi ved at give andres liv værdi. Det er en genvej til et samfundsfællesskab uden de store ideologiske armbevægelser.

Det er aldrig for sent at blive et ordentligt menneske!"

Men hvordan giver man denne idé videre til næste generation?

Marie Kraul hæfter sig i sin nyeste bog "Børn skal da arbejde" ved den mængde skældud, børn modtager. Hun spørger: "Hvordan står det til hjemme hos dig med børnene og husarbejdet? Kunne du tænke dig, at de deltog mere, at I havde mere fællesskab - og samtidig havde en rarere hverdag, hvor I var sammen om noget meningsfuldt?"

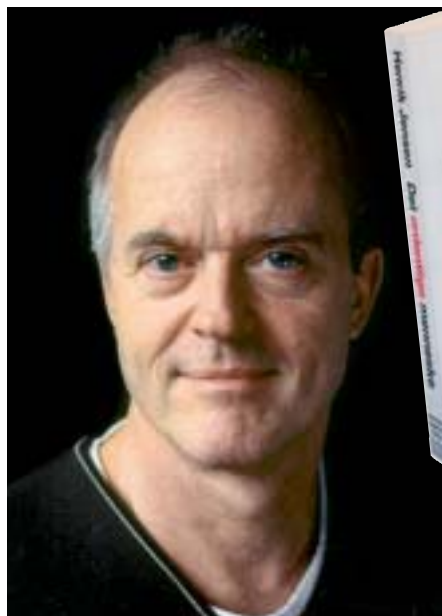
Har du mere eller mindre opgivet at få børnene løsrevet fra computer og tv, fordi du ved, at selv det at få dem til at rydde minimalt op efter sig selv, giver konflikter? Forståeligt nok, men også ærgerligt. "

Marie Kraul.

Spørgsmålet er, hvilke værdier vi opfatter som uopgivelige, og hvordan det bliver til mere end ord.

**Alle er velkomne
MT og HMJ**

Henrik Jensen.

Onsdag den d. 3 marts 2010 kl. 19.30

Hvad der sker i Afghanistan

Foredraget d. 3 marts handler om "Hvad der sker der i Afghanistan?" Ida Finck fra Skovshoved arbejder som psykolog i Forsvaret og er i skrivende stund udsendt med hold 8 i Afghanistan. Hun er en af de psykologer, der rykker ud, når der har været et dødsfald eller en særlig hændelse i Afghanistan. Hendes arbejdsopgave, når hun er hjemme, er at forberede soldaterne på, hvordan man kan håndtere stress, både i og efter Afghanistan. Ida Finck vil i samarbejde med feltpræst Jes Rønn Hansen give os et indtryk af det pres, de danske soldater befinder sig under. Jes Rønn Hansen har været i Afghanistan i 6 måneder som præst for de danske soldater. Han opholdt sig en stor del af tiden i primitive jordhuler eller under åben himmel i "den

grønne zone" i Helman-provinsen, hvor danske soldater siden 2007 har været i konfrontation med Taliban-grupper. Jes Rønn Hansen skriver om sit ophold i Helman:"

Jeg har været virkelig tæt på kampene, de sårede og døde og ikke mindst deres kammerater, der kæmper videre.

Jeg har billeder på nethinden jeg aldrig vil glemme. Jeg har hårde oplevelser i bagagen, men endnu flere gode minder fra Afghanistan, og det mærkeligste af alt: Jeg savner Afghanistan og "det simple liv" i ørken-helvedet. Jeg savner det sted, hvor de gode er de gode og de onde er de onde. Hvor man ved, man har fjender, men måske netop også derfor det sted, man ved man har venner for livet.

Fake it till you make it!

Tanker om autencitet og Guds nåde

Fake it till you make it, sagde en af kirkegængerne, da hun grinende gik ud af kirkedøren efter en gudstjeneste. Dagens tekst havde handlet om påklædning, om hvor vigtigt det er at være ordentligt klædt på. Ikke på den Emma Gad-agtige måde med hvad der sig hør og bør, men om at være klædt ordentligt på sådan eksistentielt set. I skrivende stund kan jeg som en ringen for ørene næsten høre kirkegængerne le. For findes der nogen, som er eksistentielt påklædt, så en catwalk ned igennem livets podium turde være en smal sag.

Det kan godt være, at nogle af os engang imellem bliver så ensporede, at det bliver "my way or the highway". Men den sunde selvmistanke plejer at indfinde sig den dag, man i farten vrider foden om i stiletterne eller snubler over sine egne oversize fodformede. Kadencen er ikke til at tage fejl af, når det, der før var en susende tur ned igennem podiet, nu mere ligner John Waynes kadence, dvs. en gangart, der rummer så megen indre modstand, at den ligner noget, der foregår i strid modvind eller under vandet. Hvad gør man så? Svaret finder vi måske i en klukkende latter langt op af Teglgårdsvej. "Fake it till you make it" i dansk oversættelse. "Lad som om, indtil du faktisk kan."

Det kræver en forklaring. Det Ny Testamente er ikke psykologisk interesseret. Det spørger ikke om, hvordan du har det lige nu, det siger til dig, hvordan du skal opføre dig. Her er det, påklædningen bliver vigtig. Du kan nemlig tage en klædning på, en kappe af kærlighed, og når du går ud i verden med

den på, bliver du pludselig til en af de bilister der holder igen og lader den modkørende komme først. Med barmhjertighedens kappe på bliver du en af dem, der giver taletid, til den, der ellers altid bliver overset. Med mildhedens kappe på bliver du en af dem, der ikke slår igen, selvom du selv blev ramt. Med tålmodighedens kappe på bliver du en af dem, der har modet til at tåle ubehag og uvished. Alt sammen fordi du tog den kappe på.

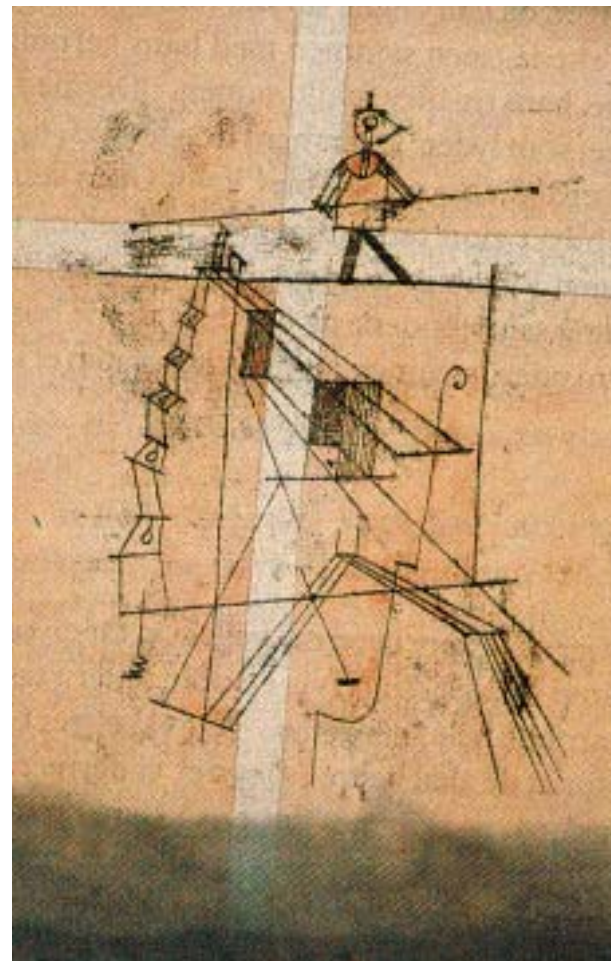
Jo, men er det så ikke bare en rolle, istemmer alle vi, der mener, at man ikke kan gøre noget uden nødvendigvis at være 100% autentisk tilstede, for hvis ikke man er autentisk, er man jo falsk eller hur? Indvendingen er rimelig nok, hvis man kan tage en kappe på, kan man jo også tage den af, og så var det bare en rolle. Men kirkegængerne lader sig ikke sådan slå ud, rundt og rundt i rundkørslen og ned af Ordrupvej gjaldet det ufortrødent "Fake it till you make it" "Bare lad som om, indtil du kan. Lad som om, du er kærlig, og du bliver kærlig. Lad som om, du er mild, og du bliver mild, hvis altså ikke låget ryger helt af, og det ender i eksplosion, mord, eller som evangelisten Matthæus ville sige med gråd og tænderskæren..

Pointen er, at uanset hvor smart eller usmart du og jeg lægger ud, er vi aldrig helt rigtigt klædt på, derfor opfordrer Det Ny testamente flere gange til, at vi netop iklæder os den klædning, der har det med at glide af, den klædning, som vi lidt for hurtigt bliver trætte af, den klædning, vi kalder umoderne, den klædning, man hurtigt vokser ud af, eller omvendt den

klædning, man er ved at drukne i, fordi den simpelthen virker alt for stor og er krævende at fylde ud. Det er ikke noget tilfælde, at en af de smukke læsninger i vielsesritualet taler om iklædning. Der står: "Ifør jer da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, mildhed, tålmodighed. Bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden. Som Herren tilgav jer, skal I også gøre. Men over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er fuldkommenhedens bånd."

Da apostlen Paulus skrev disse linier, skrev han dem ikke til et ægtepar. Han skrev dem til en af sine menigheder. Hvert individ skulle mentalt iklæde sig kappen af barmhjertighed, godhed, ydmyghed, mildhed og tålmodighed. Det skal siges ofte, ikke mindst i dag, mener historikeren Henrik Jensen, der kommer til Skovshoved den 9. februar og samtaler med journalist Marie Kraul om "Det ordentlige menneske" Han beskriver afklædningen således: "Problemet er i mindre grad de kliniske psykopater, uanset hvilke diagnostiske gevanter vi iklæder dem – og der findes mange! – end det er de "vilde psykopater", som måske nok ved hvor grænserne går, men overskrider dem alligevel, af aggressivitet, kedsomhed og en følelse af overflødighed. Fordi de kan."

Spørgsmålet til os, der nok engang imellem må ud og lede efter kappen, men som dog alligevel ikke mener, at vi hører ind under betegnelsen "vilde psykopater", er det spørgsmål, som Marianne Telling svarer på i sin ind-

sættelsesprædiken. Hvor mange gange skal man iklæde sig kappen af tilgivelse?

Mit yndlingscitater for tiden findes i Eferbrevet kapitel 5 vers 21. Der står: "I skal underordne jer under hinanden, i ærefrygt for Kristus." (Min tilføjelse er følgende: Ikke af frygt for hinanden) Fake it till you make it!

HMJ

Koncert i Skovshoved kirke

Søndag den 20. dec. 2009, kl. 14.00

Gert Henning-Jensen, tenor
Jan Flemming Jensen, tenor
Bo Kristian Jensen, tenor
Emil Bødtcher-Jensen, drengesopran
Tove Lindgreen, orgel og klaver

Igen i år giver de tre tenorbrødre: Gert Henning-Jensen, Jan Flemming Jensen og Bo Kristian Jensen koncert i Skovshoved kirke. Denne gang synger de julen ind sammen med organist, Tove Lindgreen. Programmet spænder fra Bach til Irvin Berlin og en masse dejlige sange der imellem. I år er der også blevet plads til en gæstesolist og det er drengesopranen Emil Bødtcher-Jensen. Der er gratis adgang til koncerten, men man har mulighed for at give penge til Kræftens Bekæmpelse efter koncerten.

Søndag den 24. januar 2010, kl. 14.00

"Salmer i sorg og glæde"
Tekst: Marianne Harboe
Musik: Hans Dal

Ved årets første koncert medvirker ægteparret Marianne Harboe og Hans

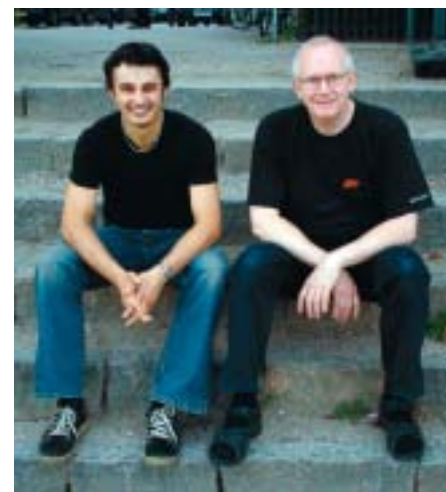
Dal. De har sammen skrevet 30 nye salmer, hvor omdrejningspunkterne er sorg og glæde. Sproget er nutidigt og musikken fornyer den traditionelle salmemusik. Et af hovedtemaerne i Marianne Harboes tekster er døden: "Det endelige farvel til "livets korte lege", men også den "død", vi gang på gang møder gennem livet, hvor tab og kriser opleves som skelsættende forandringer. Vreden, smerten og afmagten fornægtes ikke, men kan blive den grobund, hvorfra en nyorientering opstår - hvorfra nyfødt livsglæde udspringer. Længslen mod tro, håb og kærlighed er drivkraften i selv de alvorligste salmer. Evangeliets glade budskab. Dets forløsende gennemslagskraft i menneskelivet."

Foruden eksempler fra de 30 salmer vil der også blive lejlighed til at høre andre nye salmer - og måske bliver der også mulighed for selv at synge med på et par af dem!

Søndag den 28. februar 2010, kl. 14.00

Antunes/Lundgaard Duo

Ved koncerten sidste dag i februar medvirker pianisten, Olivier Antunes og bassisten, Jesper Lundgaard. Det er en rytmisk duo på højeste niveau, som fortolker danske sange og salmer samt spirituals - alt sammen med respekt for traditionen og det kirkelige rum.

Olivier Antunes er en af de mest benyttede og anerkendte pianister på den danske jazzscene - han har bl.a. modtaget Ben Webster prisen i 1999. Olivier er inspireret af de gamle amerikanske jazztraditioner med rødder i spirituals og gospel og bl.a. inspireret af Oscar Peterson.

Jesper Lundgaard, kontrabas, bliver af mange betragtet, som NHØP's fornemste arvtager. Han har spillet med mange af de største danske (bl.a. Svend Asmussen) og udenlandske navne.

Han kombinerer skandinavisk bas-virtuositet med den amerikanske jazztradition.

Gudstjenester

Søndag den. 6. december:
2.s.i advent

Kl. 10.00: Marianne Telling
Kl. 16.30: Helle Møller Jensen

Søndag den 13. december:
3.s. i advent

Kl. 10.00: Helle Møller Jensen
Kl. 16.30: Marianne Telling

Søndag den 20. december:
4.s. i advent

Kl. 10.00: Marianne Telling
Kl. 16.30: Helle Møller Jensen

Juleaften den 24. december
Kl. 14.00: Helle Møller Jensen
Kl. 15.30: Helle Møller Jensen
Kl. 17.00: Marianne Telling

Juledag den 25. december
Kl. 10.00: Marianne Telling

2.juledag den 26. december
Kl. 10.00: Helle Møller Jensen

Julesøndag den 27. december
Kl. 10.00: Helle Møller Jensen

Nytårsdag den 1. januar
Kl. 10.00: Marianne Telling

Søndag den 3. januar:
Hellig tre konger
Kl. 10.00: Marianne Telling
Kl. 16.30: Marianne Telling

Søndag den 10. januar
Kl. 10.00: Helle Møller Jensen
Kl. 16.30: Marianne Telling

Søndag den 17. januar
Kl. 10.00: Helle Møller Jensen
Kl. 16.30: Helle Møller Jensen

Søndag den 24. januar
Kl. 10.00: Marianne Telling
Kl. 16.30: Marianne Telling

Søndag den 31. januar
Kl. 10.00: Marianne Telling
Kl. 16.30: Marianne Telling

Søndag den 7. februar
Kl. 10.00: Helle Møller Jensen
Kl. 16.30: Helle Møller Jensen

Søndag den 14. februar
Kl. 10.00: Marianne Telling
Kl. 16.30: Helle Møller Jensen

Søndag den 21. februar
Kl. 10.00: Helle Møller Jensen
Kl. 16.30: Helle Møller Jensen

Søndag den 28. februar
Kl. 10.00: Helle Møller Jensen
Kl. 16.30: Helle Møller Jensen

Søndag den 7. marts
Kl. 10.00: Marianne Telling
Kl. 16.30: Marianne Telling

Søndag den 14. marts
Kl. 10.00: Helle Møller Jensen
Kl. 16.30: George Pattison

Søndag den 21. marts
Kl. 8.30 Marianne Telling
Kl. 10.00: Marianne Telling

Søndag den 28. marts
Kl. 8.30: Helle Møller Jensen
Kl. 10.00: Helle Møller Jensen

Eftermiddagsgudstjeneste på engelsk søndag den 14. marts 2010 kl. 16.30

Dekan ved Christ Church College på Oxford Universitet, professor MA BD PhD DD George Pattison kommer og forretter eftermiddagsgudstjenesten i Skovshoved kirke søndag den 14. marts kl. 16.30.

George Pattison er en af Englands mest anerkendte teologer og har et bredt teologisk forfatterskab bag sig. I forbindelse med sine studier af Søren Kierkegaard og Grundtvig har han lært sig flydende dansk og optræder jævnligt som gæsteforelæser ved Aarhus Universitet.

Vi har dog bedt George Pattison om at prædike på engelsk, fordi der i Skovshoved bor en del mennesker, for hvem engelsk er hovedsproget. Alle er naturligvis velkomne. Umidledbart efter gudstjenesten byder vi på et glas inde i kirkens sidesal, hvor der vil være mulighed for at hilse på hinanden.

Ansøgninger om julehjælp

Henvendelser om julehjælp rettes til kirkekontoret. Herfra modtages et ansøgningsskema, der i udfyldt stand skal være afleveret på kirkekontoret senest d. 15 december.

Bryllupsseminar i Skovshoved kirke lørdag den 17.april 2010 kl.10-14

Som optakt til sommerens vielser indbyder kirkens præster til et bryllupsseminar for de kommende brudepar. Dagen kommer til at forme sig som en blanding af oplæg og samtale. Vi byder på en let frokost undervejs.

Vielsesritualet bliver gennemgået og vi tager et historisk tilbageblik på kærlighedsbegrebets og følger dets udvikling. Der vil blive præsenteret forskellige muligheder for musik og salmevalg til vielsen ved kirkens organist Tove Lindgren

Tilmelding til kirkens præster senest tirsdag den 13.april 2010 på mail: hmj@km.dk og mt@km.dk

HMJ, MT

Mulighed for alkoholfri vin

Ved på forhånd at rette henvendelse til sognepræst Helle Møller Jensen er der mulighed for at få alkoholfri vin i forbindelse med altergang.

Tirsdags-mødet

Tirsdagsmøde den 12. januar kl.14-16

En åndfuld kærlighedshistorie

Foredrag om skolastikkens Abelard (1079-1142) samt oplæsning af nogle af hans breve til og fra priorinden Heloise.

Ved kirkens præster: Marianne Telling og Helle Møller Jensen.

Tirsdagsmøde den 2. februar kl. 14-16

"Har ånd og humor noget med hinanden at gøre?"

ved skuespiller Niels Olsen.

Tirsdag eftermiddagsmøde d. 2 marts kl. 14

i kirkens sidesal

Forfatteren og historikeren Jes Fabricius Møller fortæller om Hal Koch (1904-63)

som var en af sin generations mest markante personligheder Hans spændte vidt - som politisk debattør, højskoleforstander, professor, kirkehistoriker og redaktør.

Vendepunktet i Hal Kochs liv blev besættelsen af Danmark, hvor han blev en af besættelsestidens mest fremtrædende meningsdannere. Han fungerede krigen igennem som støtte for samlingspolitikken og samtidig som en af dens væsentligste kritikere. Efter krigen var han blandt de første, der offentligt udstillede retsoppgørets hykleri.

For Hal Koch lå kristendom og humanisme i hjertet af europæisk kultur, og det blev en livslang opgave for ham at undersøge, hvordan de to forholdt sig til hinanden i alle aspekter: kirke og stat, religion og politik, tro og fornuft.

Forfatter Jes Fabricius Møller, f. 1966, er lektor i historie ved Københavns Universitet, foredragsholder, anmelder og kommentator.

Sognebladet Skovshoved Avis
udgives af menighedsrådet i Skovshoved Sogn.
Redaktion :
Helle Møller Jensen (ansv.)

Næste nummer udkommer den 25. marts 2010
Stof til dette nr. skal være redaktionen i hænde senest den 19. februar 2010

Kirkebil

Til gudstjenester og møder i Skovshoved Kirke kan gangbesværede og andre handicappede på kirkens regning blive hentet og bragt i taxa. Ring til kirkekontoret i åbningstiden, lørdag inden kl. 12. (Der kan ikke ringes søndag).

Adresser og træffetider:

Sognepræst, k.b., ph.d.
Helle Møller Jensen
Sophus Bauditzvej 38,
2920 Charlottenlund
Træffes bedst tirsdag kl. 17-18
onsdag til fredag kl. 10-11
lørdag efter aftale
Tlf. 3964 3444
e-mail hmj@km.dk

Sognepræst MM CR
Marianne Telling
Damgårdsvej 30,
2930 Klampenborg
Træffes bedst torsdag kl.19-20
tirs, ons, fre kl. 9-10
lørdag efter aftale
Tlf. 3963 6220
e-mail mt@km.dk

Kordeg
Morten Iversen
Kirkekontoret
Krøyersvej 1
2930 Klampenborg
Tlf. 3964 1721
Fax 3964 1487
e-mail: miv@km.dk
www.skovshovedkirke.dk
Træffetid
Mandag lukket
tirsdag-lørdag kl. 9-12
onsdag kl. 17-19

Organist
Tove Lindgren
Tårnholmsvej 9
2700 Brønshøj
Tlf. 3860 5512

Kirketjener
Pauli Jensen
Teglgårdsvej 16
2920 Charlottenlund
Tlf. 3964 0380

Menighedsrådets formand
indtil 1. søndag i advent
Flemming Friedrichsen
Bloksbjergvej 13
2930 Klampenborg
Tlf. 39632742

